

stakkels Fyr, der lige var sluppen ud af Forbedringshuset, havde med krumme Knæ sneget sig langsmed Husrækken i noget hæsligt grønbrunt Tøj, der var som stjaalet fra en Marskandiserbutik.

Et saadant Menneske forstod han ikke. Naar engang Katastrofen kom over ham, skulde han vide at afparere Slaget med lynsnar Haand. Ingen skulde se ham ydmyget! En munter Karnevalsnat for den sidste Hundredkroneseddel, og saa ... *Adieu la compagnie!* Adjø, du kaade og sentimentale København, du opløbne Provinsby, du Verdensstad i Lømmelalderen! Adjø, du Østergades herlige Fjerbusk-Vrimmel, I svulmende Fruer og slanke Møer! Adjø, Jytte Abildgaard, du ubesmittelige Jomfru, min eneste ulykkelige Kærlighed!

Rideau!